

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jacek Grudziński

Protokolant p.o. stażysty Anita Brzychczy

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020 roku w Pile

sprawy z powództwa **A. M. (M.)**

przeciwko **Towarzystwu (...)** z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda A. M. kwotę 37.500 zł (trzydzieści siedem tysięcy pięćset złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 marca 2013 r. do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.952,25 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia pięć groszy) tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 listopada 2012 r. do 31 października 2015 r.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty płatnej, do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, kwoty:
 - a) 170,54 zł miesięcznie za okres od 1 listopada do 31 grudnia 2015 r.
 - b) 187,92 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r.
 - c) 213,87 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2017 r.
 - d) 231,50 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 30 września 2018 r.
 - e) 221,25 zł miesięcznie za okres od 1 października do 31 grudnia 2018 r.
 - f) 247,25 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2019 r.
 - g) 308,25 zł miesięcznie począwszy od 1 stycznia 2020 r.
4. Ustala, że pozwany będzie odpowiedzialny wobec powoda za przyszłe skutki wypadku z dnia 5 sierpnia 2011 roku.
5. W pozostałej części oddala powództwo.
6. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 2.964,03 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzy grosze) tytułem kosztów procesu.

J. Grudziński

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 listopada 2015r. (data wpływu do tutejszego Sądu) powód A. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) kwot:

- 85.0000 z tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 września 2012r. do dnia zapłaty;
- 13. 289, 36 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2015r.
- 578, 68 zł miesięcznie tytułem renty wyrównawczej z utraconych dochodów począwszy od dnia 1 listopada 2015r., płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku płatności którejkolwiek z rat.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował roszczenie zadośćuczynienia co do wysokości, wskazując, że dotychczas wypłacone przez pozwanego zadośćuczynienia jest jego zdaniem adekwatne do krzywdy doznanej przez powoda na skutek wypadku drogowego z dnia 5 sierpnia 2011 r.

Ponadto pozwany zakwestionował roszczenie rentowe powoda co do zasady i co do wysokości. Pozwany podniósł, że powód ma umiarkowany stopień niepełnosprawności i jest w stanie podjąć pracę w warunkach chronionych. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Na rozprawie dnia 1 grudnia 2020r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W 2011 r. powód pracował przy produkcji palet w firmie (...) PHU za najniższym wynagrodzeniem krajowym. Powód mieszkał wspólnie z partnerką i małoletnim synem. Powód był osobą aktywną, sprawna fizycznie, pomagał ojcu w wprowadzeniu gospodarstwa rolnego.

W dniu 5 sierpnia 2011 r. powód jechał samochodem wspólnie z sąsiadem P. W. , który był kierowcą samochodu. Na odcinku drogi z W. do R. pojazd, którego pasażerem był powód, uderzył w drzewo. W czasie wypadku kierujący samochodem P. W. znajdował się pod wpływem alkoholu.

W dniu wypadku pojazd był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Szpitala (...) numer 2 w B., gdzie po wykonaniu szeregu badań stwierdzono u powoda uraz wielonarządowy, stłuczenie i krwiak mózgu, złamanie łuski kości czołowej prawej, zatoki czołowej prawej, prawego oczodołu, ranę okolicy czołowo- skroniowej prawej oraz prawej powieki i łuku brwiowego. Ponadto u powoda wystąpił krwiak zatoki klinowej i czołowej prawej, obustronne złamania żeber, stłuczenie płuc, odma opłucowa, stłuczenie pęcherza moczowego. U powoda rozpoznano także: złamanie łopatki prawej, panewki stawu biodrowego prawego, kości udowej prawej, kości piszczelowej prawej z przemieszczeniem, kości strzałkowej prawej, kości promieniowej lewej, ranę szarpaną prawego przedramienia, zwichnięcie lewego stawu biodrowego.

Wobec licznych obrażeń powód przebywał w szpitalu ponad 40 dni podczas których przeszedł kilka operacji. W trakcie pobytu w szpitalu powód odczuwał bardzo intensywny ból, nie mógł się poruszać samodzielnie z uwagi na liczne złamania.

Wobec powoda zastosowano leczenie operacyjne, w którym dokonano nastawienia zwichnięcia stawu biodrowego lewego, rekonstrukcji częściowo uszkodzonego ścięgna rzepek i stabilizacji zewnętrznego złamania podudzia lewego,

stabilizatorem, zamkniętego nastawienia złamania trzonu kości promieniowej prawej, szcicia ran okolicy czołowej i ciemieniowej prawej.

W dniu 23 sierpnia 2011r. powód został przeniesiony na Oddział (...). U powoda przeprowadzono kolejne zabiegi operacyjne.

Powoda wypisano ze szpitala w dniu 20 września 2011r.

Powód przez okres około 3-4 miesięcy po powrocie do domu leżał w łóżku, wymagał pomocy przy wszystkich czynnościach życia codziennego takich jak mycie, jedzenie, toaleta.

Po tym okresie powód zaczął się poruszać za pomocą wózka inwalidzkiego.

W listopadzie 2011 r. powód rozpoczął leczenie rehabilitacyjne w Poradni Rehabilitacyjnej (...) sp. z.o.o. w W.. Powód zakończył leczenie rehabilitacyjne w 2016r.

Wobec utrzymującej się u powoda niezdolności do pracy z dniem 2 maja 2012 r. została na podstawie porozumienia stron rozwiązana umowa o pracę zawarta z powodem w dniu 1 lipca 2011r.

Powód dokonał zgłoszenia szkody u pozwanego wnosząc o przyznanie zadośćuczynienia. Pismem z dnia 25 stycznia 2012r. pozwany przyznał powodowi kwotę zadośćuczynienia w wysokości 10.000 zł.

W dniu 3 lutego 2012 roku odbywała się zorganizowana na zlecenie pozwanego komisja lekarska, która w sporządzonym orzeczeniu stwierdziła, że wskutek obrażeń doznanych w wypadku z dnia 5 sierpnia 2011 r. trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wynosi 42 %.

Pismem z dnia 6 kwietnia 2012 roku pozwany przyznał powodowi świadczenie w kwocie 15.782 zł, na którą złożyło się zadośćuczynienie w wysokości 15.000 zł, koszty leczenia w wysokości 26, 15 zł oraz koszty opieki w wysokości 756 zł. Ustalając zadośćuczynienie pozwany wziął pod uwagę 70% przyczynienia się powoda do wypadku z uwagi na niezapięte pasy i podróżowanie z nietrzeźwym kierowcą.

Pismem z dnia 8 listopada 2012r. pozwany przyznał powodowi świadczenie z tytułu kosztów dojazdów w kwocie 180 zł przy uznaniu 70 % przyczynienia.

Pismem z dnia 25 marca 2013 r. pozwany przyznał powodowi świadczenie w wysokości 18. 147, 43 zł. Pozwany dokonał ponownej analizy zebranej dokumentacji i ograniczył ustalony stopień przyczynienia z 70 % na 50 %.

Obecnie powód mieszka sam. Na miesięczne koszty mieszkaniowe powoda składają się czynsz- 282 zł, woda -20 zł, prąd- 75 zł.

Powód nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku w wysokości 645 zł miesięcznie. Powód jeździ obecnie rowerem. Po wypadku jeździł również samochodem, ale odebrano mu prawo jazdy za prowadzenie w stanie nietrzeźwości.

Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe związane z bólem nóg. Powód odczuwa ból nóg kilka razy w miesiącu, szczególnie po wzmożonym wysiłku fizycznym.

Powód ma blizny powypadkowe min. na głowie, twarzy i na nogach. Blizny wpływają na samoakceptację powoda, który z uwagi na swój wygląd czuje się mniej atrakcyjny niż przed wypadkiem.

Od czasu wypadku powód nie podjął stałego zatrudnienia. Powód pracuje dorywczo min. przy wymówce drewna.

Powód ma 10 letniego syna i płaci na niego alimenty w wysokości 300 zł miesięcznie.

/ dowody: orzeczenia ZUS(k. 153, 164 283-290), dokumentacja medyczna ze szpitala (k. 11-143), dokumentacja (...). (k. 145-150, 320-329), przesłuchanie świadka P. M. (k. 334-336), opinia ortopedy- traumatologa (k. 368-371), opinia

uzupełniająca ortopedy (k. 408-413), dokumentacja MOPS (k. 439-449), orzeczenie o niepełnosprawności (k. 453), przesłuchanie powoda (k. 293-296, k. 432-434)/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następującą ocenę dowodów:

W ustaleniu powyższego stanu faktycznego Sąd oparł się przede wszystkim na zgromadzonych w aktach przedmiotowej sprawy dokumentach, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, aktywnie działające przez swoich pełnomocników, do czego również Sąd nie znalazł żadnych podstaw, uznając wszystkie zgromadzone dokumenty za w pełni wiarygodny materiał dowodowy.

W niniejszej sprawie sporządzona została opinia ortopedy – traumatologa oraz opinia uzupełniająca. Obie opinie zostały sporządzone w sposób fachowy, rzetelny i wyczerpujący. Były spójne, logiczne i zrozumiałe. W sposób przekonujący i nie budzący zastrzeżeń zostały w nich wskazane przesłanki, które doprowadziły do końcowych wniosków i pozwoliły na ocenę stanu zdrowia powoda, wpływu wypadku drogowego na jego codzienne funkcjonowanie.

Świadek P. M. jest bratem powoda. Pomimo relacji rodzinnych łączących świadka ze stroną, świadek zeznawał w sposób bezstronny, logiczny i zgodny z resztą materiału dowodowego. Świadek zajmowała się powodem po wypadku. Świadek w sposób wyczerpujący opisała proces rekonwalescencji powoda.

W sprawach o zadośćuczynienie niewątpliwie najważniejszym dla postępowania jest dowód z przesłuchania strony, albowiem to strona jest z przyczyn oczywistych najbardziej zainteresowana rozstrzygnięciem procesu jak również posiada najlepszą wiedzę co do poniesionych przez siebie strat związanych z pogorszeniem stanu zdrowia.

Powód zeznawał w sposób wiarygodny, logiczny, rzetelny i zgodny z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Powód opisał w sposób szczegółowy przebieg swojego leczenia oraz rehabilitacji powypadkowej. Powód opisał również dolegliwości po zabiegowe, z którymi musi borykać do chwili obecnej. Powód przedstawił również różnicę pomiędzy standardem życia, przed dokonaniem zabiegu, a obecną sytuacją.

Sąd zważył co następuje:

W pozwie powód sformułował roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia. Roszczenia te wiążą się z obrażeniami jakich powód doznał wskutek wypadku w dniu 5 sierpnia 2011 r. Roszczenia te mają charakter odszkodowawczy.

Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie kwestionowano faktu zaistnienia wypadku, zawarcia umowy ubezpieczenia OC i jej treści. Różnica stanowisk dotyczyła przede wszystkim kwestii zasadności i wysokości dochodzonych roszczeń.

Pomiędzy stronami pozostawała bezsporna kwestia przyczynienia się powoda do wypadku w wysokości 50 %.

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Przyczynienie powoda polega na tym, że zdecydował się on na jazdę z nietrzeźwym kierowcą.

Zdaniem Sadu uznanie przyczynienia się powoda w 50% do zaistniałej sytuacji jest zgodne z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego.

Stosownie do treści art. 445 § 1 w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Podkreślić należy, że pozwany przyznał już powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 42.500 zł, , przyjmując, że powód przyczynił do powstania szkody w 50 %. Pomijając kwestię przyczynienia, która została wyżej

omówiona, sprawa sprowadza się do oceny wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia. Sąd podziela przy tym stanowisko powoda, że przyznana mu z tego tytułu kwota została niesłusznie obniżona.

Przez krzywdę w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. należy rozumieć cierpienie fizyczne i psychiczne. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, przyznawaną jednorazowo (G. Bieniek, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, wydanie VIII). Okolicznością bezsporną jest, że powód (...) doznał w wyniku wypadku z 26 lipca 2002 r. rozstroju zdrowia.

Przepisy nie wskazują w sposób jednoznaczny kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia. W doktrynie i orzecznictwie panuje jednak zgoda, co do tego, że należy brać pod uwagę takie aspekty jak długotrwałość cierpień fizycznych i psychicznych związanych z wypadkiem oraz ich intensywność (stopień cierpień), skutki doznanych urazów, wiek poszkodowanego, dolegliwości związane z niezbędnym leczeniem, pobytami w szpitalu, rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury. Ich rozmiar, natężenie i czas trwania należy analizować w kontekście okoliczności konkretnej sprawy. Użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie „sumy odpowiedniej” choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne (wyrok Sądu Najwyższego-Izba Karna z dnia 4.02.2008 r. III KK 349/2007).

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 85.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę rozmiar i charakter obrażeń doznanych przez powoda w wypadku, ale również skutki tego wypadku dla życia powoda, jego funkcjonowania oraz perspektywy życiowe powoda.

Powód w chwili wypadku był młodym mężczyzną (35 lat). Powód w wyniku wypadku miał złamane obie nogi. Powód przeszedł 5 operacji. Powód przez 40 dni przebywał w szpitalu.

Powód przez 10 tygodni odczuwał bardzo duże dolegliwości bólowe. Powód na nowo musiał nauczyć się chodzić i korzystać z pomocy rodzinny we wszystkich czynnościach życia codziennego jak jedzenie, ubieranie się toaleta.

Zgodnie z przedłożonym zaświadczeniem powód posiada 46% stałego uszczerbku na zdrowiu.

Powód ma obecnie stwierdzoną częściową niezdolność do pracy, ma zakaz wykonywania prac ciężkich związanych z dużym wysiłkiem fizycznym.

Na ciele powoda znajdują się blizny powypadkowe, które powodują obniżenie samoceny powoda.

Rozważając jaka kwota powinna zostać przyznana powodowi tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd miał na uwadze to, że nie istnieją żadne tabele ani normy, które wskazywałyby jakie kwoty albo choćby w granicach jakich

kwot, sądy powinny zasądzać zadośćuczynienia na rzecz osób, u których doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Rozważania co do wysokości zadośćuczynienia powinny odwoływać się do istniejącego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w tej kwestii. Chodzi tu o porównywanie podobnych przypadków, w szczególności pod względem charakteru i rozmiarów uszkodzenia ciała lub stopnia rozstroju zdrowia i skutków dla sytuacji poszczególnych osób oraz kwot zasądzanych tytułem zadośćuczynienia. Pozwala to na utrzymanie zasądzanych kwot w rozsądnych granicach, tak, aby nie były one ani nadmiernie wysokie, ani w nieuzasadniony sposób zaniżane. Pamiętać jednakowoż należy o tym, że każdy przypadek jest inny i tym samym wymaga indywidualnego podejścia.

Zdaniem Sądu w warunkach niniejszej sprawy odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. będzie kwota 160.000 zł. Pamiętając o tym, że powodowi wypłacono już tytułem zadośćuczynienia 42.500 zł, oraz, że powód w 50% przyczynił się do wypadku, zasadnym było więc zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda z tego tytułu kwoty 37.500 zł.

O odsetkach od zasądzonej sumy sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zdanie pierwsze k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 zdanie pierwsze tego artykułu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Pismem z dnia 25 marca 2013r. pozwany przyznał powodowi świadczenie w wysokości 18.147,43 zł. Była to ostatnia decyzja pozwanego, która nastąpiła po ponownym przanalizowaniu sprawy.

Tym samym tego dnia pozwany uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do zajęcia ostatecznego stanowiska. W tym czasie wszystkie uwzględnione przez sąd aspekty i rozmiar krzywdy powoda były już znane lub dawały się przewidzieć i pozwany, gdyby dochował wymaganej od niego staranności w ocenie roszczenia, mógł je wziąć pod uwagę i wypłacić powodowi zasądzoną kwotę. Uzasadniało to zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 25 marca 2013r.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 13.289,36 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od dnia 1 listopada 2012r. do dnia 31 października 2015r.

Podstawę powyższego roszczenia stanowi art. 444 § 2 k.c. zgodnie z którym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Powód nie mógł kontynuować pracy z powodu negatywnych następstw wypadku na zdrowiu powoda powodujących niezdolnością do pracy.

Powód w okresie od listopada 2012 roku do 30 marca 2014r. posiadał zaświadczenie o całkowitej niezdolności do pracy.

Od 1 kwietnia 2014r. do chwili obecnej powód posiada częściową niezdolność do pracy- zakaz ciężkich prac fizycznych.

Przed wypadkiem powód pracował przy produkcji palet w firmie (...) PHU i z tego tytułu osiągał najniższe wynagrodzenie krajowe.

W momencie wypadku powód miał 35 lat, był osobą samodzielną finansowo. Jednocześnie powód nie podejmował starań o podniesienie kwalifikacji zawodowych i pracował jako pracownik fizyczny.

Tym samym uznać należało, że gdyby powód był zdolny do wykonywania pracy, wykonywałby nadal pracę za najniższe wynagrodzenie krajowe.

Jednocześnie przy obliczaniu należnej powodowi skapitalizowanej renty uwzględnić należało wypłacany powodowi zasiłek z tytułu niezdolności do pracy.

Sposób dokonanych przez Sąd obliczeń przedstawia poniższa tabela:

czasookres	Wyłacone świadczenie	Należny zwrot
1.11.2012- 1.02.2013 3 miesiące	BRAK ŚWADCZEŃ	Listopad i grudzień 2012- 2x 1.111.86 zł= 2.223, 72 zł Styczeń 2013-1.181, 38 zł Łącznie- 3.405 zł
Luty 2013	645, 50 zł- zasiłek okresowy z powodu bezrobocia	1.181, 38- 645, 50= 535, 88 zł
Marzec 2013	BRAK ŚWIADCZEŃ	1.181. 38 zł
Kwiecień 2013	BRAK ŚWIADCZEŃ	1. 181, 38 zł
Maj 2013	645, 50-zasiłek okresowy z powodu bezrobocia 430 zł – zasiłek stały Łącznie : 1.075, 50 zł	1. 1181 38 z- = 105.88 zł
Czerwiec 2013 –wrzesień 2013 3 MIESIĘCY	430 zł – zasiłek stały	1.181, 38 zł -430 zł = 751.38 zł X3 miesiące =2.254, 14 zł
1.09.2013-31.12.2013 4 miesiące	529 zł – zasiłek stały	1.181, 38 zł – 529 zł= 652.38 zł x 4 miesiące= 2. 609.52 zł
1.01.2014-10.4.2014 4 miesiące	529 zł – zasiłek stały	1.237.20- 529 zł = 708.20 zł x 4 miesiące= 2.832, 80 zł

1.04.2014-31.12.2014 8 miesięcy CZEŚCIOWA NIEZDOLNOŚĆ DO PRACY (NALEŻY SIĘ ½)	529 zł – zasiłek stały + 156, 50 zł- zasiłek okresowy = 685, 50 zł miesięcznie	1.237, 20 – 685, 50= 551, 7 zł x 8 miesięcy= 4.413, 60 zł:2= 2.206. 80 zł
1.01.2015-1.09.2015 CZEŚCIOWA NIEZDOLNOŚĆ DO PRACY (NALEŻY SIĘ ½) 8 miesięcy	529 zł – zasiłek stały	1.286, 17 zł- 529 zł=757, 17 zł x 8 miesięcy=6.057, 36 zł:2= 3.028, 68 zł
1.09.2015 CZEŚCIOWA NIEZDOLNOŚĆ DO PRACY (NALEŻY SIĘ ½)	529 zł – zasiłek stały + 156, 50 zł- zasiłek okresowy = 685, 50 zł miesięcznie	1.286.17 zł- 685.50 = 600.67:2= 300.35 zł
1.10.2015 CZEŚCIOWA NIEZDOLNOŚĆ DO PRACY (NALEŻY SIĘ ½)	604 zł zasiłku stałego + 156, 50 zł- zasiłek okresowy=760, 50 zł	1.286.17 zł -760.50=525.67:2= 262.84 zł
		Łącznie :19.904, 50 zł Przyczynienie 50% 9.952. 25 zł

W związku z powyższym w punkcie drugim wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.952. 25 zł tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 listopada 2012r. do 31 października 2015r.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego 578, 68 zł miesięcznie tytułem renty wyrównawczej z utraconych dochodów poczynszy od dnia 1 listopada 2015r., płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku płatności którejkolwiek z rat.

Obecnie powód mieszka sam. Na miesięczne koszty mieszkaniowe powoda składają się czynsz- 282 zł, woda -20 zł, prąd- 75 zł. Ponadto powód płaci 300 zł alimentów miesięcznie na rzecz małoletniego syna.

Powód nie przyjmuje na stałe żadnych leków, sporadycznie zażywa leki przeciwbólowe. Powód obecnie nie kontynuuje już rehabilitacji.

Od czasu wypadku powód nie podjął stałego zatrudnienia. Powód pracuje dorywczo min. przy wymówce drewna.

Powód utrzymuje się z zasiłku w wysokości 645 zł miesięcznie. Powód jeździ obecnie rowerem. Po wypadku jeździł również samochodem, ale odebrano mu prawo jazdy za prowadzenie w stanie nietrzeźwości.

Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe związane z bólem nóg. Powód odczuwa ból nóg kilka razy w miesiącu, szczególnie po wzmożonym wysiłku fizycznym.

Powód nie może wykonywać ciężkich prac fizycznych, męczy się szybciej niż zdrowe osoby, co powoduje obniżenie możliwości zarobkowych powoda.

Tym samym zdaniem Sądu zasadnym było zasądzenie renty na rzecz pozwanego.

Ustalając wysokość należnej powodowi renty Sąd brał pod uwagę najniższe wynagrodzenie netto obowiązujące w danym roku, wypłacone powodowi świadczenie z tytułu niezdolności do pracy oraz przyczynienie się powoda w wysokości 50 %. Sąd brał również pod uwagę, że od 1 kwietnia 2014r. do chwili obecnej powód posiada jedynie częściową niezdolność do pracy.

W związku z powyższym, Sąd dokonał następujących obliczeń:

2015r. (listopad i grudzień)

$1.286,17 \text{ zł} - 604 \text{ zł} = 682,17 \text{ zł} : 2 = 341,08 \text{ zł} : 2 = \underline{170,54 \text{ zł}}$

2016 (cały rok)

$1.355,69 \text{ zł} - 604 \text{ zł} = 751,69 : 2 = 375,84 \text{ zł} : 2 = \underline{187,92 \text{ zł}}$

2017 (cały rok)

$1.459,48 \text{ zł} - 604 = 855,48 \text{ zł} : 2 = 427,74 \text{ zł} : 2 = \underline{213,87 \text{ zł}}$

2018 r. styczeń –wrzesień

$1.530 \text{ zł} - 604 \text{ zł} = 926 \text{ zł} : 2 = 463 \text{ zł} : 2 = \underline{231,50 \text{ zł}}$

2018r. październik-grudzień

$1.530 \text{ zł} - 645 \text{ zł} = 885 \text{ zł} : 2 = 442,50 \text{ zł} : 2 = \underline{221,25 \text{ zł}}$

2019- cały rok

$1.634 \text{ zł} - 645 \text{ zł} = 989 \text{ zł} : 2 = 494,50 \text{ zł} : 2 = \underline{247,25 \text{ zł}}$

2020 r. –cały rok

$1.878 \text{ zł} - 645 \text{ zł} = 1.233 \text{ zł} : 2 = 616,50 \text{ zł} : 2 = \underline{308,25 \text{ zł}}$

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie trzecim wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem renty płatnej do 10 dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności, kwoty:

- a) 170,54 zł miesięcznie za okres od 1 listopada do 31 grudnia 2015 r.
- b) 187,92 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r.
- c) 213,87 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2017 r.
- d) 231,50 miesięcznie za okres od 1 stycznia do 30 września 2018 r.
- e) 221,25 zł miesięcznie za okres od 1 października do 31 grudnia 2018 r.

f) 247,25 zł miesięcznie za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2019 r.

g) 308,25 zł miesięcznie począwszy od 1 stycznia 2020 r.

Powód wniósł również o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość.

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., III CZP 34/69 (OSNC 1970, Nr 12, poz. 217), mającej moc zasady prawnej, zostało przyjęte, że w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia.

W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że wykładnia funkcjonalna art. 189 k.p.c. przemawia za przyjęciem interesu prawnego w ustaleniu, jeżeli istnieje jakaś obiektywna niepewność stanu prawnego. Przykładowo, interes taki może istnieć, mimo możliwości dochodzenia świadczenia z danego stosunku prawnego, jeżeli z tego stosunku wynikają dalsze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne.

Dotyczy to zwłaszcza szkód na osobie, gdyż szkody te nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, następstwa bowiem uszkodzenia ciała są najczęściej wielorakie i wywołują skutki, których dokładnie nie można określić ani przewidzieć. Swoistość szkód na osobie, które występują często po upływie dłuższego czasu, oraz nieprzekraczalny dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń majątkowych przemawiają za przyjęciem, że dochodząc określonych świadczeń odszkodowawczych powód może jednocześnie - na podstawie art. 189 k.p.c. - domagać się ustalenia odpowiedzialności pozwanego za ewentualną szkodę, jaka może wyniknąć dlań w przyszłości. Wskazując na korzyści płynące dla poszkodowanego z wyroku uwzględniającego powództwo o ustalenie, Sąd Najwyższy podkreślił, że zapobiega ono także trudnościom dowodowym związanym z upływem długiego czasu, ustalenie bowiem w sentencji wyroku odpowiedzialności dłużnika za szkody mogące powstać w przyszłości wiąże raz na zawsze sąd i strony, chyba że wyrok zawierający takie ustalenie zostanie obalony.

W związku z tym, że rokowania co do dalszego stanu zdrowia powoda nie są dobre, a z wiekiem stan zdrowia powoda, pomimo stałej kontroli lekarskiej i odpowiedniej rehabilitacji może zdaniem biegłych się pogarszać, uznać należało, że zasadnym jest ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku w dniu 5 sierpnia 2011 r. (punkt 4 wyroku).

W punkcie piątym wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 100 k.p.c.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z kolei zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Powód poniósł następujące koszty postępowania:

- opłata od pozwu-6.262 zł;
- zaliczka na dokumentację medyczną- 100 zł;
- opłata od rozszerzenia powództwa -200zł
- zaliczka na poczet opinii biegłych-800 zł

łącznie- 6.362 zł .

W niniejszej sprawie powód wygrał powództwo w 47 %. Tym samym powód miał prawo żądać 47 % kosztów procesu tj. kwoty 2.964,03 zł, które to zasądzono w punkcie 6 wyroku .

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów prawa orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sędzia Jacek Grudziński